

LBRIS

We know
books

SOCIETATEA PENTRU PROTECȚIA

KAIJU

JOHN SCALZI

Traducere din limba engleză și note de

MIHAI-DAN PAVELESCU

ARMADA

— Jamie Gray! Rob Sanders a scos capul pe ușa biroului și a fluturat mâna spre mine, zâmbind. Haide înăuntru! Hai să facem chestia aia.

M-am ridicat de la birou și mi-am luat tableta cu însemnările, zâmbind și eu. Am aruncat o privire către Qanisha Williams, care a ciocnit rapid pumnul cu mine.

— Dă-I gata! a spus ea.

— Praf îl fac! am zis și am intrat în biroul CEO-ului¹. Era timpul pentru evaluarea rezultatelor mele și, n-o să mint, aveam de gând să nimicesc totu-n cale.

Rob Sanders mi-a strâns mâna și m-a condus către „arena conversațională“, cum îi plăcea să numească spațiul format din patru fotolii *beanbag*, în culori primare, așezate în jurul unei mese joase. Masa era dintre cele cu sculpturi cinetice, cu nisip alb, imaculat, sub blatul de sticlă, prin care se mișcă o mărgică-magnet, desenând, astfel, modele geometrice. Acum, mărgica trasează un vârtej. Am ales *beanbag*-ul roșu și m-am afundat în el, însă cam stângaci. Tableta mi-a sărit din mână și am prins-o înainte să alunece de pe fotoliu și să cadă pe podea. M-am uitat la Sanders, care încă era în picioare, și am zâmbit. Mi-a zâmbit și el, și-a răsucit un scaun de birou și s-a așezat călare, cu brațele încrucișate pe spătar, privindu-mă de sus.

„Aha, înțeleg“, m-am gândit, „demonstrație de putere de CEO. Foarte frumos!“ Nu-mi făceam griji în privința asta. Știam cum funcționează

¹ Chief executive officer, directorul unei instituții (n. red.).

egourile directorilor executivi și eram pregătit să ies la liman din situația asta. Mă aflu aici pentru evaluarea de șase luni făcută de Rob și aveam de gând, așa cum am mai spus, să-l fac praf.

— Stai confortabil? a întrebat el.

— Super! am răspuns. Cât de discret posibil, mi-am ajustat centrul de greutate, astfel încât să nu mă mai înclin deloc spre tribord.

— Bine! De cât timp ești aici, în fűdműd, Jamie?

— De șase luni.

— Și cum te simți după perioada asta?

— Mă bucur că ai întrebat, Rob! Mă simt foarte bine! Ba chiar – mi-am ridicat tableta – aș vrea să profităm de întâlnirea asta și să vorbim puțin despre cum cred eu că putem îmbunătăți nu numai aplicația fűdműd, ci și relațiile noastre cu restaurantele, cu livratorii și cu clienții. Suntem în 2020, iar domeniul aplicațiilor de livrare a mâncării a evoluat. Trebuie să facem realmente totul pentru a ieși în evidență, dacă vrem într-adevăr să concurăm cu Grubhub, Uber Eats și toate celelalte, atât aici, în New York, cât și mai departe.

— Deci crezi că e loc de îmbunătățiri?

— Da, așa cred. Am încercat să mă aplec în față, dar n-am reușit decât să-mi împing și mai mult fundul în adăncurile *beanbag*-ului, așa că m-am mișcat cu tot cu el și am arătat spre tabletă. Bănuiesc că ai auzit de chestia asta cu COVID-19.

— Da, a încuviințat Rob.

— Cred că-i destul de clar că ne îndreptăm spre un lockdown. Aici, la oraș, asta-nseamnă că oamenii își vor comanda mâncare cu livrare la domiciliu mai mult decât de obicei. Dar înseamnă, de asemenea, că restaurantele vor fi strânse cu ușa, pentru că nu vor mai putea servi la mese. Dacă fűdműd le-ar propune o reducere a tarifelor în schimbul listărilor exclusive și al serviciilor de livrare speciale, i-am câștiga de partea noastră și pe proprietarii de restaurante și am avea și un avantaj față de celelalte aplicații.

— Vrei ca noi să reducem tarifele.

— Da.

— Adică să ne reducem profitul în timpul unei posibile pandemii.

— Nu! Tocmai asta-i șmecheria. Dacă profităm repede, scuze pentru jocul de cuvinte, și batem palma cu restaurantele mari, vom vedea

că veniturile vor crește, pentru că volumul de comenzi va crește. Și nu doar veniturile noastre. Curierii noștri...

— Delivratorii.

M-am foit în *beanbag*.

— Poftim?

— Delivratori. Așa le spunem acum. Mișto, nu? Eu am inventat cuvântul.

— Credeam că o făcuse Neal Stephenson.

— Cine?

— Un scriitor. A scris *Snow Crash*.

— Și asta ce e, o continuare a filmului *Regatul de gheață*?

— De fapt, e o carte.

Rob a fluturat mâna nepăsător.

— Dacă nu-i Disney, nu vom fi dați în judecată pentru cuvântul ăsta. Spuneai, deci...

— Da, ăăă, *delivratorii* noștri ar putea, de asemenea, să beneficieze de o ușoară creștere. Am putea să le plătim un tarif de livrare ceva mai mare... Dar nu cu mult. L-am văzut pe Rob începând să se încrunte. Doar atât cât să ne diferențiem de celelalte aplicații. Într-o economie de tip muncă prin colaborare, un impuls mic are efecte pe termen lung. Am putea chiar să fidelizăm unii clienți, ceea ce ar îmbunătăți serviciile, iar asta ar însemna un alt factor de diferențiere.

— În principiu, vrei să ne bazăm competitivitatea pe calitate.

— Da! Am împuns energic cu degetul în aer, gest care m-a afundat și mai mult în *beanbag*. Vreau să spun că suntem deja mai buni decât celelalte aplicații. Trebuie doar să ne atingem scopul.

— Ne va costa ceva mai mult, dar va merita, asta vrei să spui.

— Asta-i părerea mea. Știu, sună nebunește, nu? Dar tocmai asta-i ideea! Vom fi acolo unde celelalte aplicații care livrează mâncare nu sunt. Iar până când ceilalți își vor da seama ce punem la cale, vom fi *stăpânii* New Yorkului. Asta pentru început.

— Ai idei îndrăznețe, Jamie, a spus Rob. Nu ți-e frică să-ți asumi riscuri și să menții discuția.

Am surâs larg și mi-am lăsat tableta jos.

— Mulțumesc, Rob! Cred că ai dreptate. Mi-am asumat un risc când am renunțat la doctorat ca să vin să lucrez la fűdműd. Prietenii

mei de la Universitatea din Chicago mi-au zis că sunt nebun când m-am mutat la New York ca să lucrez pentru o firmă nouă. Dar mie mi s-a părut o mișcare bună. Cred că eu aduc cu adevărat o contribuție majoră în felul în care oamenii comandă mâncare.

— Mă bucur să te aud spunând asta, fiindcă că motivul pentru care ne aflăm aici este să vorbim despre viitorul tău la fűdműd. Unde ar fi cel mai bine să te punem, astfel încât să-ți poți folosi pasiunea asta pe care e atât de clar că o ai.

— Ei bine, *eu* mă bucur să te aud spunând asta, Rob!

Am încercat iar să mă aplec înainte în *beanbag*, am eșuat și am decis să risc o ușoară împingere în brațe, în sus. *Beanbag*-ul și-a schimbat forma, astfel încât eram într-o poziție mai puțin chircită, însă tableta mi-a alunecat în gaura creată de corpul meu. Acum stăteam pe ea. Am decis s-o ignor.

— Spune-mi cum pot să ajut compania.

— Prin delivrare.

Am clipit.

— Poftim?

— Prin delivrare, a repetat Rob. Asta fac delivrorii noștri: delivrea-rează, deci avem delivrare.

— Asta-i ceva complet diferit de *livrare*?

— Nu, dar nu putem înregistra marca comercială *livrare*.

Am schimbat subiectul.

— Așadar, vrei să conduc strategiile de... delivrare ale fűdműd?

Rob a clătinat din cap.

— Sunt de părere că ar fi prea limitativ pentru tine, nu crezi?

— Nu înțeleg.

— Ceea ce vreau să spun, Jamie, este că fűdműd are nevoie de un om ca tine pe teren. În tranșee! Să ne aduci informații de pe stradă. A arătat cu mâna spre fereastră. Informații reale! Fără compromisuri! Nepoleite! Așa cum numai *tu* poți!

Mi-a trebuit aproape un minut ca să înțeleg.

— Deci vrei să fiu un livrator fűdműd.

— Delivror.

— Postul ăsta nu există în organigrama companiei.

— Asta nu înseamnă că nu-i important *pentru* companie, Jamie.

Am încercat iarăși să mă reaşez în *beanbag* și iarăși am eșuat.

— Stai așa... ce se-ntâmplă, de fapt, Rob?

— Ce vrei să spui?

— Credeam că asta-i evaluarea mea de șase luni.

Rob a încuviințat din cap.

— Într-un fel, așa este.

— Dar tu-mi spui că vrei să fiu un livra...

— Delivror.

— ...indiferent cum *dracu'* vrei să-i spui, nu e, de fapt, un post în organigrama companiei. Mă concediez!

— Nu te concediez, m-a asigurat Rob.

— Atunci ce faci?

— Îți prezint o oportunitate incitantă de a îmbogăți experiența de muncă fűdműd într-un mod complet diferit.

— Un mod care nu-mi aduce beneficii, nu-mi oferă *nici* asigurare de sănătate, *nici* salariu.

Rob a țâțâit muștrător.

— Știi că nu-i adevărat! Fűdműd are un acord de reciprocitate cu Duane Read și prin care delivrorii noștri beneficiază de discounturi de până la 10% la anumite produse de sănătate.

— Da, în regulă, am încheiat! am spus.

M-am ridicat de pe *beanbag*, am alunecat și am căzut înapoi pe tabletă, crăpându-i ecranul.

— Perfect!

— Nu-ți face griji pentru ea, a zis Rob, arătând spre tabletă în timp ce mă ridicam, în sfârșit, de pe fotoliu. Este proprietatea companiei. Poți s-o lași când pleci.

I-am aruncat tableta, iar el a prins-o.

— Ești un lăbar! i-am spus. Ca să știi!

— Îți vom simți lipsa ca parte a familiei fűdműd, Jamie! a zis Rob. Dar să nu uiți că există întotdeauna un loc pentru tine la delivrări. Îți promit!

— Nu cred că mă interesează!

— E alegerea ta. A arătat spre ușă. Qanisha ți-a pregătit actele de încetare a colaborării. Dacă încă mai ești aici peste cincisprezece minute, agenții de pază ai clădirii te vor ajuta să găsești ușă.

S-a ridicat de pe scaun, s-a îndreptat spre birou, a aruncat tableta în coșul de gunoi și și-a scos telefonul.

— Știi! i-am spus acuzator Qanishei pe când mă apropiam de ea. Știi și *totuși* mi-ai urat noroc.

— Îmi pare rău! a zis ea.

— Ridică-ți pumnul!

L-a ridicat, derutată. L-am ciocnit ușor cu pumnul meu.

— Așa, am spus. Îmi retrag anteriorul salut de solidaritate.

— Mi se pare corect, a zis ea, înmânându-mi actele de încetare a colaborării. Mi s-a spus, de asemenea, să te anunț că pe numele tău a fost deschis un cont de *delivrator*. A rostit cuvântul *delivrator* de parcă o durea să-l pronunțe. Știi, pentru orice eventualitate...

— Nici mort!

— Nu te grăbi, Jamie, m-a avertizat Qanisha. Se apropie lockdownul ăla. Iar discountul nostru de la Duane Reade a ajuns la 15%.

— Cam asta a fost ziua mea, i-am spus lui Brent, colegul meu de apartament.

Ne aflam în apartamentul jalnic de mic de la etajul al treilea al unui bloc fără lift de pe Henry Street, pe care îl împărțeam cu Brent, cu Laertes, prietenul lui Brent, și cu o străină pe nume Reba, pe care n-o vedeam aproape niciodată – lucru care ne convenea – și despre care poate n-am fi crezut că există cu adevărat dacă n-ar fi lăsat zilnic fire lungi de păr pe peretele dușului.

— Nașpa! a zis Brent.

— Aruncă-le o bombă incendiară pe geam! a spus Laertes din camera pe care o împărțea cu Brent, unde juca un joc video.

— Nu aruncă nimeni cu bombe incendiare! i-a strigat Brent.

— Încă, a răspuns Laertes.

— Nu poți să ieși cu bombe din toate problemele, a spus Brent.

— Poate *tu* nu poți, a replicat Laertes.

— Să nu le arunci o bombă incendiară pe geam, mi-a zis Brent, coborând vocea ca să nu-l audă Laertes.

— N-o s-o fac, am promis. Deși mă *tentează*.

— Deci, acum cauți altceva?

— Caut, dar nu stau prea bine. Tot New Yorkul e-n stare de urgență. Totul se-nchide. Nimeni nu angajează pentru nimic, iar joburile care există nu plătesc suficient pentru *asta*. Am arătat din bărbie spre apartamentul nostru de rahat de la etajul al treilea al unui bloc fără lift. Adică, vestea bună, dacă poți să-i zici așa, este că plata mea compensatorie de la *füdmüd* mă va ajuta să plătesc partea mea de chirie aici pentru câteva luni. Poate c-o să mor de foame, dar cel puțin până în august n-o să fiu homeless.

Brent a părut stânjenit auzindu-mă.

— Ce-i? am întrebat. El a întins mâna spre teancul de plicuri de pe masa din bucătărie, la care stăteam, și a luat unul dintre ele, fără însemne.

— Bănuiesc, atunci, că n-ai văzut asta.

Am luat plicul și l-am deschis. Înăuntru erau zece bancnote de o sută de dolari și un bilet pe care scria doar atât: *Fac ceva pe orașul ăsta pandemic! Am șters-o! R*. M-am uitat spre camera lui Reba.

— A plecat?

— În măsura în care a fost vreodată aici, da.

— E o fantomă cu card de credit! a strigat Laertes din cealaltă cameră.

— *Super*, am spus eu. Măcar și-a lăsat chiria pe luna trecută. Am aruncat plicul, biletul și banii pe masă și mi-am lăsat capul în palme. Asta merit pentru că nu v-am trecut pe niciunul dintre voi la chirie. Să nu plecați, OK?

— Păi..., a spus Brent. Apropo de asta...

I-am aruncat o privire printre degete.

— Nu...

— Uite, Jai...

— *Nu*.

Brent a ridicat mâinile.

— Uite care-i treaba...

— *Nuuuuuuuu!* am scâncit și am lăsat capul pe masă cu un bufnet frumos și sonor.

— Melodrama nu va ajuta, a spus Laertes din dormitor.

— Tu vrei să *bombardezi* totul! i-am strigat eu înapoi.

— Asta nu-i melodramă, e revoluție! a fost răspunsul lui.

M-am uitat înapoi la Brent.

— Te rog, spune-mi că nu m-abandonăți, am zis.

— Noi lucrăm în teatru, a spus Brent. Și, așa cum ai zis, totul se-nchide. Eu n-am economii și știi că nici Laertes nu are.

— Sunt *hilar* de falit, a confirmat Laertes.

Brent a făcut o grimasă auzindu-l, apoi a continuat:

— Dacă lucrurile se-nrăutățesc, și clar se vor înrăutăți, nu ne putem permite să rămânem aici.

— Și unde o să vă duceți? am întrebat. Din câte știam, Brent nu avea absolut nicio rudă.

— Putem sta la părinții lui Laertes, în Boulder.

— Vechea mea cameră este exact așa cum am lăsat-o, a spus Laertes.

Până când îi voi arunca o bombă incendiară pe geam.

— Fără bombe incendiare, a zis Brent, însă cu totul lipsit de entuziasm.

Părinții lui Laertes erau genul de oameni conservatori, foarte drăguți în aparență, dar care nu ar fi ratat nicio ocazie de a-l striga pe Laertes pe numele de botez, iar un rahat ca ăsta te uzează în timp.

— Rămâneți, am spus.

— Rămânem deocamdată, da, a fost de acord Brent, însă dacă n-o s-avem...

— Rămâneți! am zis, mai ferm.

— Jamie, nu pot să-ți cer să faci asta, a spus Brent.

— Eu pot, a anunțat Laertes, din dormitor. Fac ceva pe Boulder.

— S-a stabilit, atunci.

M-am ridicat de la masă.

— Jamie...

— O scoatem noi la capăt.

I-am zâmbit lui Brent, după care m-am dus în camera mea, care era de mărimea unui timbru poștal și-i scârțâia dușumeaua, dar măcar era răcoroasă.

M-am așezat în patul meu dublu de rahat, am oftat, apoi m-am întins și m-am uitat o oră întreagă la tavan. După aceea am oftat din nou, m-am ridicat și am scos telefonul. L-am pornit.

Aplicația fūdmūd mă aștepta pe ecran.

Am oftat a treia oară și am deschis-o.

Așa cum mi se promisese, contul meu de livrator era conectat și gata de treabă.

CAPITOLUL 2

— **S**alut și mulțumim că ai comandat de la fūdmūd! i-am spus tipului care mi-a deschis ușa apartamentului ridicol de frumos din clădirea nou-nouță, în care portarul mă lăsase să intru pentru că știa că eram un livrator așteptat, nu vreun posibil hoț. Eu sunt livratorul tău, Jamie. Sunt încântat să-ți aduc – m-am uitat în telefon – pui cu șapte condimente și rulouri vegane cu ouă. Am împins punga în față pentru ca tipul s-o ia.

— Te obligă să spui asta? a întrebat el, luând punga.

— Exact! am confirmat.

— Livrarea nu-i, de fapt, pasiunea ta, este?

— În mod clar!

— Înțeleg. Va fi micul nostru secret.

— Mulțumesc! M-am răsucit să plec.

— Sper să-ți găsești săbiile de samurai!

M-am oprit din răsucire.

— Poftim?

— Scuze, o glumă a mea, a spus tipul. Știai că acest cuvânt, „livrator“, e din *Snow Crash*, nu? Cartea lui Neal Stephenson? Oricum, eroul cărții este un livrator care are săbii de samurai. Am uitat cum îl chema.

M-am răsucit înapoi spre el.

— *Mulțumesc!* i-am spus. Livrez mâncare de șase luni și tu ești primul care a-nțeles referința.

— Păi, cred că-i destul de evidentă.

— Așa ai crede, este? Ce naiba, doar e un clasic modern al genului. Dar *nimeni* n-o știe. În primul rând, nimănui nu-i pasă – am fluturat

din mână ca să cuprind întregul Lower East Side, plin de oameni dezinteresați și, posibil, toate cele cinci cartiere din New York – și, în al doilea rând, când cineva comentează despre cuvântul ăsta, crede că-i un joc de cuvinte legat de *Terminator*.

— Ca să fim corecți, *este* un joc de cuvinte legat de *Terminator*.

— Ei bine, *da*, am spus, dar cred că și-a intrat în drepturi.

— Sunt destul de sigur că tocmai ți-am găsit pasiunea, a zis tipul.

Mi-am conștientizat brusc emfaza limbajului corporal, accentuată, poate, și de faptul că, la fel ca și tipul acela, purtam o mască sanitară, deoarece New Yorkul era un oraș epidemic într-o țară epidemică și orice potențial vaccin continua să fie supus unor studii în dublu-orb, undeva departe de noi.

— Îmi pare rău! am spus. Într-un moment al vieții mele, teza mea de doctorat va fi fost despre literatura utopică și cea distopică. După cum te-ai putea aștepta, *Snow Crash* figura în a doua categorie. Am dat din cap și iarăși m-am întors să plec.

— Ia stai puțin, a spus tipul. Jamie... *Gray*?

„Oh, Doamne“, a spus creierul meu. „Pleacă. Pleacă și nu recunoaște niciodată că cineva îți știe rușinea de a fi delivrador“. Dar chiar pe când creierul meu spunea asta, corpul meu se întorcea, pentru că, asemenea cățelușilor, avem obișnuința condiționată cultural de a ne întoarce când ni se strigă numele.

— Chiar el! am zis și cuvintele au ieșit pe neașteptate, ultimul su-nând de parcă limba mi se străduia cu disperare să-și amintească întreaga propoziție.

Tipul a zâmbit, a pus punga jos, a făcut un pas înapoi pentru a respecta regula distanțării fizice și și-a dat masca jos pentru o secundă, ca să-i pot vedea chipul. Apoi și-a pus-o la loc.

— Sunt Tom Stevens.

Creierul mi-a alergat prin LinkedIn-ul primordial al memoriei, încercând să-și dea seama de unde îl cunoșteam. Iar tipul nu mă ajuta defel... Era clar că se aștepta să fie atât de recognoscibil încât să-mi apară instantaneu în minte. Nu era așa, *și totuși*...

— Acel Tom Stevens care ieșea cu Iris Banks, care era cea mai bună prietenă a colegului meu de cameră, Diego, pe vremea când locuiam în

apartamentul de pe South Kimbark, imediat după intersecția cu Fifty-third Street, și care venea uneori la petrecerile noastre, am spus.

— Foarte exact! a spus Tom.

— Tu erai la facultatea de business.

— Așa-i. Sper că nu te deranjează. Nu-i ceva super academic.

— Vreau să spun că – am indicat apartamentul foarte drăguț în care locuia, din clădirea nou-nouță – a fost OK pentru tine. Tom a privit în jur ca și cum ar fi văzut pentru prima dată apartamentul, ticălosul!

— Cred că da. Oricum, îmi amintesc că odată, la una dintre petrecerile alea, ai vorbit despre doctoratul tău.

— Îmi pare rău! am spus. Pe atunci făceam asta de multe ori la petreceri.

— E-n regulă, m-a asigurat Tom. Vreau să spun că m-ai făcut să citesc *Snow Crash*, nu? Ai schimbat vieți.

Am zâmbit, auzindu-l.

— Și de ce te-ai lăsat de doctorat? m-a întrebat Tom, data următoare când i-am livrat mâncarea, un mix de cărnuri etiopiene cu lipie *injera*¹.

— Am avut o criză de sfertul vieții, am spus. Sau o criză de douăzeci și opt de ani, ceea ce-i cam același lucru, doar că nișel mai târziu.

— Am înțeles.

— Îi vedeam pe toți cei pe care-i știam, oameni ca *tine* – fără supărare...

Tom a zâmbit prin mască; i-am văzut încrețiturile din jurul ochilor.

— Nicio supărare.

— ...cum pleacă și-și fac vieți și cariere și merg în vacanțe și cunosc oameni interesanți, iar eu stăteam în Hyde Park cu aceleași șaisprezece persoane, într-un apartament de rahat, citind cărți și argumentându-le studentilor că, de fapt, chiar *trebuie* să-și predea lucrările la timp.

— Credeam că-ți place să citești cărți.

— Da, îmi place, însă dacă citești cărți doar pentru că *trebuie*, devine mult mai puțin distractiv.

¹ Un fel de pâine etiopiană, asemănătoare cu clătita românească, făcută din făină de teff, o cereală care crește doar în Etiopia (n. red.).

— Totuși, după ce-ți luai doctoratul, puteai deveni profesor.

Am pufnit sonor.

— Ai o viziune mult mai optimistă decât mine asupra peisajului academic. Pe mine mă aștepta postul de asistent universitar pentru tot restul vieții.

— Și este rău?

Am arătat spre mâncarea lui.

— Aș fi câștigat chiar mai puțin decât livrându-ți ție *injera*.

— Deci ai renunțat la toate ca să devii delivrador, a spus Tom când i-am livrat puiul prăjit coreean.

— Nu, am zis eu. De fapt, am primit un job la *füdmüd*. Unul adevărat, cu beneficii și opțiunea de a cumpăra acțiuni. Apoi am fost concediat de directorul lor nesimțit, chiar când a luat amploare pandemia.

— Ce nașpa!

— Știi ce-i cel mai nașpa? După ce m-a dat afară, mi-a furat ideile pe care le aveam pentru exclusivitatea restaurantelor și plata mai mare a delivradorilor. De fapt, a *unor* delivradori. Ești plătit mai bine numai dacă primești mai mult de patru stele. Așa că nu uita să-mi dai cinci stele, te rog, sunt chiar la limita aia. Fiecare stea contează, dragul meu delivrat.

— Delivrat?

Am dat ochii peste cap.

— Nu-ntreba de unde provine și asta.

Tom a zâmbit din nou: încrețituri în jurul ochilor.

— Înțeleg că nu tu ai inventat cuvântul „delivrador“.

— La dracu', bineînțeles că nu!

— Tu ai lucrat acolo și poți să-mi explici, a spus Tom, când i-am livrat pizza în stil Chicago, care, sincer să fiu, m-a surprins că era permisă în New York, ba chiar atât de aproape de cartierul Little Italy. Ce-i cu umlauturile alea?

— Adică, de ce este *füdmüd* și nu, mai logic, *FoodMood*?

— Da, exact.

— Pentru că denumirea *FoodMood* era deja înregistrată de o aplicație de livrare de mâncare din Bangladesh, care n-a vrut s-o vândă, i-am răspuns. Așa că, dacă te afli vreodată în prin Mymensingh, asigură-te că folosești aplicația al cărei nume are, într-adevăr, sens.

— Am fost în Bangladesh, a spus Tom. Mă rog... într-un fel.

— Într-un fel?

— Pentru jobul meu. E complicat.

— Ești spion?

— Nu.

— Mercenar? Asta ar explica apartamentul ăsta foarte frumos, într-o clădire nou-nouță.

— Sunt destul de sigur că mercenarii trăiesc în rulote în pădurile din Carolina de Nord, a spus Tom.

— Bineînțeles că zici asta, am rostit eu. Așa sunt învățați mercenarii să răspundă.

— De fapt, lucrez pentru un ONG.

— *Clar* un mercenar.

— Nu sunt mercenar.

— O să-mi amintesc că ai spus asta când o să te văd la CNN ca parte a unei lovituri de stat din Bangladesh.

— Mă tem că, pentru o vreme, asta va fi ultima ta livrare pentru mine, mi-a spus Tom, când i-am adus platoul cu *șaorma*. Jobul meu mă duce din nou pe teren și voi lipsi câteva luni.

— De fapt, n-o să mai primești niciodată vreo livrare de la mine, am zis.

— Demisionezi?

Am râs.

— Nu chiar.

— Nu-nțeleg.

— Ah, deci n-ai *auzit*, am spus eu. *Füdmüd* va fi cumpărat de Uber pentru, nu știu, vreo patru miliarde de dolari și va fi integrat în Uber Eats. Se pare că am avut atât de mult succes în exclusivitatea pentru cele mai bune restaurante și cei mai buni delivradori, încât Uber a decis că-i mai simplu să ne cumpere pe noi și toate contractele noastre de exclusivitate.

— Deci directorul care ți-a furat ideile...

— Rob-Căcăciosu' Sanders, da.

— ...devine acum miliardar.

— Este o afacere cu 80% cash, deci, da, cam așa ceva.

— Și tu nu vrei să livrezi pentru Uber.

— Vezi, asta-i partea *cea mai bună*, am zis eu. Uber are deja livratorii săi și n-a vrut să fie nevoită să-i păstreze pe *toți* delivatorii. Asta i-ar fi nemulțumit pe livratorii pe care îi are deja. Așa că-i ia doar pe cei care au avut ratinguri de minimum patru stele. Mi-am deschis aplicația fūd̄mūd și i-am arătat statisticile mele. Trei virgulă nouă, șapte, cinci stele, dragă.

— Eu ți-am dat întotdeauna cinci stele, a spus Tom.

— Apreciez asta pentru puținul bine pe care mi-l aduce acum.

— Și ce-o să faci?

— Pe termen lung? Habar n-am. Și așa abia mă descurcam. Sunt singurul dintre colegii mei de apartament care avea ceva cât-de-cât apropiat de un job stabil, așa că eu plăteam chiria, utilitățile și mare parte din mâncare. Suntem în toiul unei pandemii și nimeni nu angajează pentru nimic. N-am economii și n-am nici unde să mă duc. Deci, asta e, nicio idee pe termen lung. Dar – am ridicat un deget – pe termen scurt? O să cumpăr o sticlă de votcă proastă și o s-o beau pe toată în duș. În felul ăsta, când o să fac mizerie, o să fie mai ușor pentru colegii de apartament să curețe.

— Îmi pare rău, Jamie!

— Nu-i vina ta, am spus. Și oricum, îmi cer scuze că ți-am spus toate astea!

— E-n regulă. Vreau să zic, doar suntem prieteni.

Am răs, auzindu-l.

— Mai degrabă avem o relație de serviciu viabilă, cu un trecut personal firav. Dar îți mulțumesc, Tom! Chiar mi-a făcut plăcere să-ți delivrez. Bucură-te de șaorma!

Am dat să plec.

— Stai așa, a spus Tom. Și-a pus șaorma pe masă și a dispărut în interiorul apartamentului său foarte frumos. Un minut mai târziu, s-a întors și a întins mâna spre mine. Ia asta!

M-am uitat la mâna lui. Ținea o carte de vizită. Fața mea a reacționat. Tom a observat, chiar și prin mască.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Sincer?

— Da.

— Credeam c-o să-mi dai un bacșiș.

— Asta-i ceva mai bun. E un job.

Am clipit repede.

— Poftim?

Tom a suspinat.

— ONG-ul pentru care lucrez este o organizație pentru drepturile animalelor. Animale mari. Noi petrecem mult timp pe teren. Eu fac parte dintr-o echipă și ar trebui să plecăm săptămâna viitoare. Unul dintre membrii echipei mele are COVID și în prezent este intubat într-un spital din Houston, conectat la un ventilator pulmonar. Mi-a văzut fața reacționând iar și a ridicat o mână. Este în afara oricărui pericol și-și va reveni, sau cel puțin așa mi s-a spus. Dar nu se va recupera înainte ca echipa mea să plece. Avem nevoie ca cineva să-l înlocuiască. Tu ai putea s-o faci. Cartea asta de vizită este pentru recrutarea noastră. Du-te la ea. O să-i spun că vii.

Am rămas privind cartea de vizită.

— Acum ce mai e? a întrebat Tom.

— Chiar am crezut că ești mercenar.

A fost rândul lui să râdă.

— Nu sunt mercenar. Ceea ce fac eu este mult, mult mai cool. Și mult mai interesant.

— Eu, ăăă... n-am nicio pregătire. Pentru... nu știu, pentru ceea ce faceți voi acolo. Chestii care implică animale mari.

— O să te descurci. De asemenea, dacă nu te deranjează că sunt prea direct, în clipa asta am realmente nevoie de un om care să poată ridica chestii. A arătat cu degetul spre șaorma lui. Știu că tu poți să cari chestii.

— Și salariul? am întrebat și am regretat imediat, fiindcă mi s-a părut că trăsesem un șut în dinții calului de dar.

Tom a indicat apartamentul foarte frumos, ca și cum ar fi spus: „Vezi?” Apoi a întins din nou cartea de vizită. De data asta am luat-o.

— O s-o anunț pe Gracia că vii, a spus el și s-a uitat la ceas. Acum e ora unu. O poți vedea astăzi, probabil. Sau mâine dimineață, devreme. Dar mâine ar fi cam prea aproape de termenul final.

— Ai nevoie de un răspuns atât de repede?

Tom a încuviințat din cap.

— Da, de fapt, cam asta-i șmecheria. Atâta timp cât Gracia semnează, jobul e al tău, dar trebuie să decizi *acum* dacă-l vrei sau nu. Știu că nu-i OK din partea mea, dar sunt în criză de timp și dacă nu-l poți accepta, trebuie să găsească pe altcineva, repede.

— Ei bine, eu sunt *liber*, am spus. Ai fost, literalmente, ultimul meu delivrat.

— OK, bun.

— Tom...

— Da?

— De ce?... Vreau să spun, *mulțumesc*, și vorbesc serios, și sincer. Îți mulțumesc foarte mult! Îmi salvezi viața în clipa de față! Dar, de ce ai făcut-o?

— Unu, pentru că ai nevoie de un job, iar eu am un job disponibil, a zis Tom. Doi, pentru că, dintr-un punct de vedere total egoist, *tu* mă salvezi *pe mine*, fiindcă nu putem pleca pe teren fără o echipă completă și nu vreau să ne împovărăm cu vreun tip oarecare, pe care nu-l cunoaștem. Ai dreptate, *nu* suntem prieteni. Nu încă. *Dar* te cunosc. Și trei... Tom a zâmbit din nou. Să spunem doar că am ajuns pe drumul pe care mă aflu acum deoarece, datorită ție, am citit *Snow Crash* acum câțiva ani. Așa că, într-un fel, îți întorc favoarea. Acum... A arătat cartea de vizită. Adresa este în Midtown. Îi voi spune Graciei să te aștepte în jurul orei 14:30. Dă-i drumul!

CAPITOLUL 3

— **S**ă trecem direct la subiect, mi-a spus Gracia Avella. Ce ți-a zis Tom despre SPK?

Sediul SPK – numele organizației de pe cartea de vizită pe care mi-o dăduse Tom – se afla pe Thirty-seventh Street, în aceeași clădire cu consulatul costarican, la etajul al patrulea. Aparent, sediul împărțea sala de așteptare cu un cabinet medical mic. Stătusem în sala de așteptare mai puțin de un minut când Avella venise să mă conducă în biroul personal. În sediul SPK nu mai era nimeni. Bănuiesc că, la fel ca aproape toată lumea, lucrau de acasă.

— Mi-a spus că sunteți o organizație pentru drepturile animalelor, am zis. Și că lucrați pe teren. Și că aveți nevoie de oameni care să ridice obiecte grele.

— Suntem, lucrăm și avem, a aprobat Avella. Ți-a spus ce fel de animale?

— Ăăă... animale mari?

— Asta a fost o întrebare?

— Nu, adică, a spus animale mari, dar n-a fost explicit. Avella a încuviințat din cap.

— Când te gândești la animale mari, la ce te gândești?

— Cred că la... elefanți? Hipopotami. Girafe. Poate rinoceri.

— Altceva?

— Tot mari sunt și balenele, am spus, dar nu mi s-a părut că Tom vorbea despre ele. A spus „pe teren“, nu „în ocean“.

— Teoretic, „pe teren“ se poate referi la ambele variante, a zis Avella, însă da, ne desfășurăm marea parte a activității pe sol.

— Îmi place solul, am spus. Nu mă înec pe sol.

— Jamie... pot să-ți spun pe numele mic?

— Vă rog!

— Jamie, uite care-i vestea bună. Tom avea dreptate: avem nevoie de un om pentru următoarea operațiune pe teren și avem nevoie de el imediat. Tom te-a recomandat pe tine, iar de când m-a sunat și până ai sosit tu, ți-am verificat trecutul. Nicio arestare, nicio atenționare FBI, CIA sau Interpol, nicio postare problematică pe rețelele de socializare. Chiar și bonitatea ta este bună. Mă rog, pe cât de bună poate fi pentru cineva care n-a terminat de plătit împrumutul pentru taxele de facultate.

— Vă mulțumesc! Îmi place să plătesc la nesfârșit pentru un masterat pe care nu-l voi folosi niciodată.

— Că veni vorba, disertația este destul de bună.

Am clipit.

— Mi-ați citit disertația?

— Am răsfoit-o.

— Cum ați făcut rost de ea?

— Am prieteni în Chicago.

— OK, *uau!*

— Vreau să spun că nu reprezinți un pericol evident sau o potențială problemă pentru cei care îți vor fi, în curând, colegi de echipă. Iar pentru noi, în acest moment, asta e suficient. Așa că, felicitări, vei primi jobul dacă ți-l dorești.

— E grozav! am spus. OK.

Un imens bolovan de stres, despre care nici măcar nu știam că-mi stătea în cârcă, a dispărut brusc. Nu aveam să fiu homeless și să mor de foame în toiul unei pandemii.

Avella a ridicat un deget.

— Încă nu-mi mulțumi, a spus ea. Jobul este al tău... dar trebuie să mă asigur că înțelegi în ce constă, astfel încât să poți decide dacă-l vrei cu adevărat.

— În regulă.

— În primul rând, trebuie să înțelegi că atunci când spunem că SPK este o organizație pentru drepturile animalelor, noi suntem *implicați activ* cu animalele respective – animale foarte mari, foarte sălbatice și

foarte periculoase. Te vom instrui cum să interacționezi cu ele și menținem permanent protocoale de siguranță stricte. Dar poți fi rănit grav și, dacă nu ești atent, poți chiar să mori. Dacă ai *orice* ezitare în această privință sau dacă ai probleme în respectarea *întocmai* a instrucțiunilor și indicațiilor ce ți se dau, atunci nu-i un job pentru tine. Trebuie să-mi confirmi verbal că ai înțeles asta.

— Am înțeles, am spus.

— Perfect! În al doilea rând, atunci când spunem că suntem plecați pe teren, înseamnă că suntem *plecați*. Adică suntem departe de civilizație pentru luni întregi. Asta înseamnă fără internet. Înseamnă foarte puțină comunicare cu lumea exterioară. Aproape că nu există schimb de știri cu exteriorul. Ai doar ceea ce ai luat cu tine. Trăiești simplu, te bazezi pe alții și le îngădui altora să se bazeze pe tine. Dacă nu poți trăi fără Netflix, Spotify și Twitter, nu-i un job pentru tine. Vei fi pe teren. Confirmă, te rog, că ai înțeles asta.

— Pot să cer o clarificare aici?

— Bineînțeles!

— Când spunem „pe teren“, cât de *pe teren* înseamnă asta? am întrebat. Este un teren de felul „suntem departe de restul lumii, dar avem pereți măcar“, sau de felul „trăim în cortulețe și ne facem nevoile în gropi pe care ni le săpăm singuri“?

— Ai o problemă cu făcutul nevoilor într-o groapă pe care ai săpat-o singur?

— Nu am făcut-o niciodată, dar sunt dispus să învăț.

Avella a zâmbit la asta, cred; din cauza măștii, era mai ambiguă decât mi-ar fi plăcut.

— Este posibil ca uneori să fii nevoit să-ți faci nevoile într-o groapă. Acestea fiind spuse, baza noastră de pe teren are structuri pentru locuit. Și instalații sanitare.

— OK, am spus. Confirm verbal că am înțeles asta.

— În al treilea rând, ceea ce facem este confidențial. Ceea ce înseamnă că *nu poți* vorbi cu *nimeni* din afara SPK despre ceea ce faci sau unde mergi. Trebuie să subliniezi *foarte clar* că securitatea și confidențialitatea sunt extrem de importante pentru ceea ce facem și felul în care funcționăm, într-o măsură atât de mare încât, dacă se descoperă